

[Industriministeren]

vil virke tilløkkende, men et sådant tagselv-bord, der vil kalde en skov af forskelligartede virksomheder frem, vil vise sig at skabe flere problemer, end det vil løse. Forslaget er for det første ikke neutralt, det favoriserer nogle tilfældigt udvalgte virksomheder i tilfældigt udvalgte egne og diskriminerer dermed andre. Med andre ord vil forslaget komme til at virke konkurrenceforvridende. De betydelige fordele, som de udvalgte virksomheder opnår, skal betales af alle andre virksomheder i form af forringet konkurrenceevne, og derfor vil det ikke skabe reel vækst, kun en flytning. Et sådant resultat vil ikke være i overensstemmelse med regeringens politik, og dertil kommer, at forslaget vil medføre en økonomisk forvridning mellem kommuner og amtskommuner i og uden for erhvervszonerne. Ud over denne negative virkning af forslaget er der også grund til at frygte, at der vil blive tale om en sådan rift om de koncessioner, der gives til de virksomheder, som ønsker at etablere sig i erhvervszonerne, at det vil skabe en u håndterlig kreativitet fra virksomhedernes side med henblik på at tilvejebringe grundlaget for at opnå denne attråværdige koncession.

Regeringens politik går ud på at skabe generelle betingelser for en reel vækst. Det er bl.a. kommet til udtryk i frikommunelovgivningen, som f.eks. på lukkelovsområdet kan skabe bedre vilkår for én del af virksomhederne og på andre områder kan skabe grundlag for forbedringer for en anden del af virksomhederne. På erhvervsområdet i øvrigt giver frikommuneloven virksomhederne nogle fordele gennem deltagelse i de erhvervspolitiske initiativer, kommunen kan få lov til at iværksætte som forsøg. Effekten vil vise sig, når forsøgsperioden er udløbet og forsøgsresultaterne er blevet evalueret.

Endvidere vil flere punkter i forslaget heller ikke kunne gennemføres på grund af EF-regler og internationale aftaler. Det er rigtigt, at der i udlandet har været gennemført forsøg efter den model, som foreslås af Fremskridtspartiet. Storbritannien er et af de europæiske lande, hvor systemet er mest udbredt, men når de britiske ordninger har kunnet accepteres af Fællesskabets konkurrencemyndigheder, er det på baggrund af, at der har været tale om områder i stærkt forfald og af begrænset geografisk udstrækning, i visse tilfælde blot af matrikelstørrelse.

Der foreligger, så vidt jeg er orienteret, ikke en samlet evaluering af forsøgene i Storbritannien. Selv i de tilfælde, hvor erhvervszonerne har eksisteret i flere år, har det været vanskeligt at vurdere de positive og negative effekter af zonerne. Det skyldes bl.a., at man ikke har ønsket at belaste de pågældende virksomheder med anmodning om statistiske data, interview og andet, og det er i sig selv ganske bemærkelsesværdigt.

Ved vurderingen af erhvervszonernes mulige succes med hensyn til at tiltrække nye arbejdspladser må det nødvendigvis indgå i overvejelserne, om der bliver tale om en nettostigning i antallet af arbejdspladser regionalt eller nationalt eller der bare sker en omlokalisering af virksomheder fra andre erhvervsområder til erhvervszonerne, og denne problemstilling er ikke berørt i bemærkningerne til forslaget. I den engelske debat om erhvervszoner er det blevet fremhævet, at zonerne tiltrækker virksomheder fra nabokommuner frem for internationale investorer, og at de i øvrigt ikke vil kunne stå sig i konkurrencen fra erhvervszoner i tredjeverdenslande med ekstremt billig arbejdskraft, f.eks. Hongkong og Singapore.

Fremskridtspartiets forslag giver i øvrigt heller ikke nogen sikkerhed for, at de virksomheder, der lokaliserer sig i erhvervszonerne, vil have mange beskæftigede. Ifølge de oplysninger, jeg er i besiddelse af om de britiske ordninger, er de konkurrencefordele, erhvervszonerne giver, ofte blevet udnyttet af lagervirksomheder og lignende virksomheder med ekstremt lavt beskæftigelsesindhold.

For så vidt angår Eire kan jeg oplyse, at der har været nogle forsøgsordninger, men de er alle blevet ophævet, idet de ikke har kunnet godkendes af EF-Kommissionen. I Eire eksisterer der således ikke egentlige free enterprise zones, som de kaldes, men siden 1981 har virksomhedsskatten for fremstillingsvirksomheder generelt været fastsat til maksimalt 10 pct. Denne maksimale skatteprocent gælder for alle virksomheder, der producerer varer i Eire, uanset om varerne afsættes på hjemmemarkedet eller eksporteres. Ordningerne er senere blevet udvidet til også at omfatte visse særligt definerede ikkefremstillingsaktiviteter, f.eks. erhvervsaktiviteter inden for den primære sektor – landbrug og fiskeri – og inden for service. I to specifikke regioner, The Custom Horse-